

Universitätsbibliothek Paderborn

**Libelli Cvivsdam Antverpiæ Nvper Editi Contra
Serenissimvm D. Ioannem ab Austria, Gubernatorem
generalem inferioris Germaniæ, qua parte conscientiæ, vt
vocant, libertas in eo requiritur, brevis & ...**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

Decimotertio quid verae Christianaeq[ue] amicitiae ratio postulet,
quaeq[ue] sit pernicies amicitiae mundi huius, cum velut custos religionis
adhibetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30345

gis vnum essemus omnes, qui de vno pane
& de vno calice participamus. Ideoque
Beatus Apostolus cum probè teneret nisi
vna fide consensioneque animorum, in ijs
præsertim quæ religionis sunt, Ecclesiastici
corporis vnitatem non posse contineri: ob-
secrat Corinthios, vt idipsum dicant om-
nes, & non sint in ijs schismata. Nec dicat
alius: Ego quidem sum Pauli: alius, ego au-
tè Apollo: alius, ego verò Cephæ aut Chri-
sti, sed simul omnes non simus nisi Christi.
Quia nec diuisus est Christus.

1. Corint. 1

1. Corint. 1

1. Corint. 1

1. Corint. 1

CAPVT
XIII.

QVÆ cum ita se habeant, vehementer
admiror quibus scripturarum locis reper-
rit iste quod ait, vnam esse hanc conseruan-
dæ Catholicæ religionis rationem, si inter
omnes firma cõstet animorum coniunctio,
& mutua societas, non habita magnopere
ratione quæ quisque de religione dogmata
consectetur. An verò? istane potest amicitia
Christiana videri, quæ non constet ia-
cto prius vnius fidei religionisque funda-
mento? Et multum intererit in amicitijs
iustusne sit quispiam an fraudulentus, so-
brius ac temperans, an verò ebriosus, &
non intererit, quàm quisque sit erga Deum
pius ac religiosus? Retulerit persæpe mul-
tum sitne Italus, Hispanus, aut Germa-
nus, & nihil retulerit sitne hæreticus

C 4 aut

aut Catholicus? Quid præposterum magis
quàm ab amicitia respuere quod fecit Deus,
in amicitiam verò sine discrimine recipere
quod Diabolus seminavit? Etenim verissi-
mè dixit Augustinus, neminem posse vera-
citer amicum esse hominis, nisi fuerit ipsius
primitus veritatis. Præclarè quoque inui-
ctissimus ille Basilius: Amicitiam (inquit)
imperatoris magnam cum pietate iudico,
sine qua perniciem potius hanc appello.
Cumque varij sint amicitiarum gradus, suis
quasi fundamentis vinculisque discreti, vi-
derint sane huius amicitiaæ suæ quæ funda-
menta constituent, satis perspicuum est
mundi huius eam esse, non Christi. In qua
amicitia siue eam carnis propinquitas, siue
commercia negotiationum, siue quid aliud
connectat, non religio fouetur, sed tâquam
posteriore habenda loco negligitur. Et
quoniam vtrinque religionis studium fri-
get, minus ipsa quidem contradicentium
verbis impetitur, sed rebus tamen ipsis ac
quotidiana communicatione, magis magis-
que languescit. Cædit sæpe suo de iure plu-
rimum, ne fortè amicitiaæ tranquillitatem
obturbet. Ac primū quidem displicet quod
agitur, pòst vbi consuetudinem frequentia
peperit, facile & contemptum consuetudo
parit. Ex quibus veluti fontibus, alta tandem
veræ

Epist. 25.

*Theod. in
Trip. lib. 7
cap. 36.*

77110
1111

veræ & Catholicæ religionis manat obli-
 uio. Quid ergo est quod hac ratione lan-
 guentis, imò propemodum emortuæ in re-
 ligione Germaniæ profert exemplum?
 Num magis intelligi potuit, quid per huius
 os diabolus loqueretur, quàm si religio-
 nis nostræ statum vellet ad normam per-
 euntis Germaniæ reuocari? Hanc mirum
 non est si tranquillam diabolus quietamque
 relinquat, quam multa post prælia, suam
 tandem magna ex parte victor effecit. Ut
 enim verissimè D. Ciprianus ait: Quos vi-
 cerit diabolus, hos tanquam iam suos factos
 contemnit ac præterit: illos verò pergit la-
 cessere, in quibus Christum cernit habitare.
 Quamquam non vanis rumoribus, sed certis-
 simis significationibus cognoscitur, multos
 in diuersis Germaniæ prouincijs hæreseos
 iugo quasi delassatos, longoque erroris car-
 cere clausos, Catholicæ religionis iam red-
 dita luce ac libertate latari. Sed si illic ta-
 men plerisque adhuc in locis partim libera-
 est (terrente nemine) errandi facultas, par-
 tim sublata potestas est veritatem profiten-
 di: illum profectò nos debemus statum vo-
 tis omnibus deprecari; Ne in eum incida-
 mus, quoad possumus, enitendum est omni-
 ope ac viribus. Ne denique tam scedè om-
 nes hæ prouinciæ maculentur, interest om-

Lib. 1. epi-
 stolarum,
 epistola 10

nium quidem, sed præcipuè Catholici Principis : qui sui regni hoc esse primarium deputat ornamentum, si in eo Catholica religio maximè florere conspiciatur : qui iure optimo regnum se suum tenere non putat, nisi in eodem Ecclesiam Christi habeat.

Epist. 31. Hæc enim est charitas expetenda (inquit Ambrosius) hæc est charitas maior imperio, si fides tuta sit, quæ seruat imperium. Quæ ut illi tantopere curæ sit, exempla habet maximorum imperatorum. Ut enim inuictissimum imperatorem Carolū Quintum eius patrem præteream, à quo susceptus est incredibilis pro Ecclesia labor, Theodosij certe pientissimi clarissimi quæque imperatoris, hæc ad extremum vsque spiritum cura fuit. Quem cum multis nominibus, tum ob id præcipuè sibi mirè charum fuisse testatur Ambrosius, quòd & cum iam corpore solueretur, magis de statu Ecclesiarum, quam de suis periculis angeretur.

*In oratione
de obitu
Theodosij.*

CAPVT
XIIII.

AT optimè (aiunt quidam) prudentissimæque statum ecclesiarum curauerit, si gladio recòdito vnumquæque pro suæ conscientia testimonio viuere in religione patitur. Hoc enim & iste postulat haud obscuris verbis. Quo quidè in loco diceretur aliquid quod audiri posset æquius, si omnium conscientias vera fides ac Dei timor instrueret.

Nunc